

ואפשר רמיתי עצמי. ומי יערב לי שעשייתי זאת באמת נתקדשה באותה שעה, ולא שרק חזון לבי הי' אני יקרתי' ואני עוררתי א"ע. כי חלא אל הראי' אשר קויתי לה לא זכיתי, והרות אשר כמעט הייתי בטוח בו שיתגלה לי באותה שעה, לא נתגלה. אבל ח"ו לחשוב כן. גם זה פתיי היצה"ר הוא להסתפק ולכפור במה שרואים ומרגישים בקודש. כי האיך יוכל החי להכחיש את אשר בעליל בקרבו חי. האם כל שעה שנתקרבה אל החינוך לא הרגשתי את אור שכינתו ית' ואת זיהרת כבודו אשר תמלא את מוחי לבי ומעי, יותר. והאם לא בשביל זה החלטתי לרנן את אדון עולם, כי אמרתי, בעת אשר האנכיות שלי יתמוטט ועצמותי יתפורר, ולניצוח מזיו הקדוש ישראל אשר ימלאנו, יתחלף. גם לכל העולם מזיו קדשו יזרום וניצוח מאורו יאיר.

כן, אל אשר קויתי וכמעט הייתי בטוח, לא זכיתי. בטח א"ע איני מכיר, ועד כמה שידע אני את ערכי הנמוך, עוד גסות הרוח בי, ואל הרבה יותר ממצבי קויתי. אבל את אשר הרגשתי הרגשתי, כי גם את אשר יבדה הפחות מישראל לעשות לד' לשעה מתקדש.

כח

אם רוצה אתה להבחין את ראיתך ויראתך בשעה מן השעות, אם רק בשכלך התבוננת, בהשתלשלות, ורק בדמיוןך דרך העלולים והעילות הדרגין הפרסות וכר' אליו ית' אשר למעלה מהם, רם ונבדל מהם, הסתכלת ונפחדת. או אם באמת נתגלה נשמתך לך בשעה זו, ועמה יחד באמת הצצת דרך כל ההשתלשלות מרחק אין חקר להרם ונבדל אשר למעלה מהם ומחוצה להם. וכי א"א לראותו ראיתי, וכי אינו נתפש בגדר עלמין תפשת. וכי אורו טמיר ונעלם. מאיר ומבהיק את העינים נורא ומשבץ* הבטת והכרת.

בזאת תבחין, אם באמצע התבוננך תרגיש כאילו אתה נקרע כרגע מן עמידתך ולהסתכל אל על נגבהת, וכ"כ נתבטלת בשעה זו, עד שאף לורא יראת, ולאהב פחדת. ויעה תכסך ותמס. ותבוש אף להתפלל לפני הגדול הנבדל לעצמו מכל הגדלויות האורות והקדושות, לפני השוכן שם

(* [הגה"ח: מלשון כי אחזני השבץ בשאל המלך.]

שהצצת, שבלתי תראה ותכירהו שבלתי תכירהו. ורק בחוזק להתפלל בשברון רוח בבושה ובענוה תתאמץ, מפני שכן רצינו ית'. אם כן עבר עליך, תדע שמגבול לבושיך והלאה עם נשמתך הבטת. ואם לאו, רק בתוך לבושיך ואפשר רק במחשבתך התבוננת. אבל גם מזה אל תתרחק וגם היא טובה.

כט

עולם עולם, את סודך איני יודע, ואחר סודך לא אחקור. כי אם אבדיל פרט ממך ואדמה להבינו, תראה דעתי במרום כמטורפה, ולבי אף בעיני כמטומטם. אבל אם אתבונן כי כלך סוד מסודי ד', ופרטיות ידיעותיך, רק מעלומי הסוד ומסתורי רזיו, מן השוטים אשר יתחכמו להבין, הן. אז בהסתכלי בסודך סוד ד', גם להיות מן מתי סודי, לפעמים אני מגיע, ולעיתים אני עולה.

קדושנו הבעש"ט זצ"ל אמר, שבהסתכל האיש בך, את אדונך אדון העולם רואה. ואני אם לראי' זו בעליל לא זכיתי, ואם להביט בפני האדון לא הגעתי. זאת עכ"פ הצצתי, שאדונך מסתתר. לא את ההסתר ואת העדרו בלבד ראיתי, רק גם את האור וגם את ההסתר. את הסוד כי אור הוא ראיתי. כשהסתכלתי ש ו ס ו ד אתה, לבי ונפשי השגה וראי' נתמלאו, ואם רציתי, לחקור ולהבין, אז הכל חלף, אין ראי' ולא השגה, שוב הסתר ותו לא.

למה תתחמק כיכ עולם, למה יתבערו הבערים להתגשם בך, בשעה שבאמת חלון היכל המלך אתה. ולמה זה תיגע את הלב ותענה את נפש השוקקה. הסר את המסך ואפסע דרך פתחך אל מקום קדושנו, ושם אטבע.

אין אומר ואין דברים, ומה רבו דבריכם בלי נשמע קולכם. כצדיקים גדולים עמוקי המחשבה תוארכם. וכמתדבקים השקועים ברוי עליון דמותכם. בשתיקתכם חרדת אלקים עלינו תפילו, ובהתדבקותכם גם אנו באדוננו מתדבקים.

אשרי האיש העובד את ד' בכם במעשה ובמחשבה כאחת. ועמכם יחד עבודתו לד' אחד. מן העולם ועד העולם גם יחד, מריש כל דרגין עד סופא דכל דרגין. מן העולם ועד העולם אתה א"ל.

ל

ב"ה.

(לקוט איזה התרגומים מימים טובים ובפרט מזמני הקרדיון, תרצ"ג.)

רבש"ע שומע קול בכיות, מה תעשה עם כל דמעות ישראל שנשפכו כ"כ הרבה מאד, בימי הרצון האלו. ומה תעשה עם כל ימי הדמעות שנשפכו בעשרים שנים האחרונות, ונגררו מימות הנביאים ועד עתה. האם ח"ו תאבד את כל נהרי אש קודש כמים. ומה תעשה עם דמעותיך שאתה מוריד כביכול בכל יום על חורבננו ועל צרותינו.

שומע קול בכיות, הרבה עולמות בראת, ובריות אין מספר בכל אחד מהם עשית. ומבין כלם רק את האדם לעבודתך הכשרת. אבל כלם עליך עורף פנו, ואת אדנותך מן העולם לך מסלקים.

ורק האיש ישראל הוא היחידי בכל עולמך הזה, אשר בכל לבו ונפשו לך עובד. אב הרחמן למענך הוא מוכה, ואתה תביט. דמעותיהם לשד נשמותיהם בשבילך כמים נגרים, ואתה תחריש. כל העולם בשבילך אותנו מחרפים, ועל שאיננו כופרים בכ"ו ח"ו כמוהם אותנו מכים. והאם גם אתה תוסיף להכותנו על אלה מכה רבה ח"ו. מפני להבים ומשיני אריות אליך אנו בורחים, ואתה את פניך הקדושים ממנו תסתיר. מתחזקים וקוראים אנו לאמר, יש לנו אב בשמים, ואתה את שערי שמים בעדך תסגור ואת זעקתנו ח"ו לא תקשיב.

הן גם חוטאים אנו, הן יש עלינו מקטריגים במרום, אבל רבש"ע, שומע קול בכיות, הנה עברו ימים הנוראים ימים כ"כ קדושים, יאמרו נא המסטינים אפשר ראו אף אחד בכל עולמך הגדול זולת ישראל אשר יקום לסליחות. או אפשר עלתה תקיעה אחת לשמי שמיך זולת מישראל. ומי האיר כ"כ את היכלי עליון זולת ישראל בקדושת יוה"כ, בסוכה, לולב ומיניו. יבואו ויעידו המסטינים אם ידעו.

ואתם מסטינים איך לא תיראו לקטרג על ישראל, אף מחוטב עצניו ושואב מימינו למה זה לא תודעזעו. לא מלפניו רק מן האין סוף והאין תכלית אשר בקרבו תחרדו. כי דעו נא שבאורך גלות האיום ובהסתר המופחד הזה, שמעשי ישראל כאילו אינם נוגעים למעלה, וכל ישראל אף

הטוב שבקרבו כאילו ח"ו לא הי' כדאי לטפל בו. כל העולם לוחם נגדי, וכאילו גם ממרום משליכים אותו. חושך יכסה את כל, אין נביא אשר את לב חשוך יבריק, ולא חוזה אשר ברכים כושלות יאמץ. פחד יפתח לב כל המסתכל, והשבץ יאחו את כל המתבונן. אז כל איש ישראל המאמין בד' וקשור בעבודתו, רק כח אין סופי הוא. גם אתם מקטריגים, בסתר לבבכם תתפלאו ובדעתכם אף כח הדיוטותינו לא תשיגו. לא כח אדם כוחותינו, והתקשרותינו בו ית' אף משרי מעלה נשגב. האין סוף בכחו הבלתי מוגבל דר אף בילדינו וזהו הכל. תנו כבוד למלך הכבוד אשר בקרבנו ואל תשטינונו, פחדו את ד' מלאכיו, ואל תקטריגונו.

ואתם נשמות קדושות, אבותינו נביאינו וקדושינו מראש ועד סוף, למה זה אתם מחשים לעת כזאת. מי האיר לכם כ"כ את הגן עדן בימים קדושים האלו אם לא אנו בעבודתנו. ומה הי' המחול שלכם את מלככם וקדושכם בימים אלו שמ"ע ושמחת תורה יותר משאר ימות השנה. הלא רחוקים אתם מכל גוף ולמעלה מהזמן, מה ימים מיומים. אם לא ששמחת ורקידת ישראל עשתה את כל אלה. בשמחתם לד' עצם נשמת ישראל מתגלה, והנשמה הגדולה אשר בראשה שמה אברהם יצחק ויעקב ובסופה ההדיוט שבימינו, במחול לפני ד' פוזה שמחה ורקדה.

והאם אפשר באחרת. האם אפשר שעבודה זו של שמחה לא תשמח את אלקים, וברקידתנו לפניו ית' הנשמות וכל הפמליא של מעלה לא תרקדנה אתנו יחד.

האיש ישראל בעול עבודת ד' נתון הוא תמיד, אבל לשמיוח לפני ד' בשמע"צ ושמחת תורה כמה טורח ועמל עלתה לו, ואפשר רק אחר ר"ה ויוה"כ שעברו עליו, יזכה לה.

כשמתחיל להתלהב בשמחה, יתמרמר לבו בו, במה תשמח כשישראל אף ידידיך ואתה כ"כ בצרות שקועים ובדאגות עמוסים. ויתחזק ויאמר, עם אלקי אני שמח עתה. ד' הרם ונשא לעילא מכל העולמות אף מלאכי מעלה שואלים למקום כבודו, הוא אלקי נפשי רוחי ונשמתי, ובו ית' ועם תורתו הקדושה שנתן לי באהבה אני שמח. הכל בטל עתה, אין עולם ולא דאגות, לא גוף ולא צרות, עמו ית' בכל כחי אני מפוזר ולפני כבודו אני רוקד.

ותתאונן הנפש ותדבר אל חאיש בלבו, ובמה אתה ישראל, שתשמח עם אלקי ישראל, ומה שייכותך עם אלקיך שלפניו תרקד, האם עבודתך לפניו ית' היתה כערך עבודה לאין סוף. והאם גם בי, נפש ישראל, נזהרת ונשמרת כערך חלק אלקי ממעל. ואיך זה תרהיב עוז לשמות באלקי ישראל.

ויקום האיש ויתחלחל ויקרא, האם ח"ו את אלקי ממני תרחיקי ואת שייכותי אליו ית' מאתי תבחי. רבש"ע, אתה יודע שמוכן אני בכל עת ובכל שעה למסור נפשי בשבילך. הן אמת שבכל עבודתי, לפי ערך גדלותך וקדושתך, מאומה לך לא נתתי, אבל הלא את צוארי תמיד לך אני נותן ולפני כבודך אותו אני פושט. בכל כחי שמח אני בך אלקי, ולכבודך אני רוקד, א ש ר י כ ס י ש ר א ל, א ש ר י כ ס י ש ר א ל, א ש ר י כ ס י ש ר א ל. מתמלאה הנפש בכה שאינה משגת, ויותר מכפי שהיא יודעת שמחה. לא בחינות ולא מדרגות עתה בתפיסתה, לא ציורים ולא גוונים במחשבתה. אור ד' ושמחה קדושה ממלאה ומקיף את כל, והיא מפזזת, כ י ב כ ס ב ח ר א ל, ו ה נ ח י ל כ ס ה ת ו ר ה מ ד ב ר נ ת נ ה ואפשר שמחה זו בחי' היחוד היא בשעה שהחומה של ברזל נופלת, וכל חציצה עכ"פ לשעה נתבטלה.

ואתם סמליא של מעלה שרפי א"ל, שגם דברים רחנים בעליל אתם רואים, ועל המחשבה כעל דבר "יש", אתם מביטים, אמרו נא, האם כבר י' כבר ראיתם, ואם מאיש כמו הישראלי כבר שמעתם. עומד הוא ביום שמחתו ומוסר את נפשו לאלקיו בפועל, לפי הסתכלותכם, (*) ושמח.

ולא זיעה שטופה לבד מן התרגשותו אתם רואים, ולא רק דמעות זולגות מן שמחתו אתם מביטים רק הכל דם לעיניכם החודרות, דם שחוטף שוטף והוא בכל כחו שמת ולכבוד המקום ולכבוד תורתו ורקד.

גם אתם בשמחתנו שמחים, ולמה זה בצרותינו אתם מחשים. ועד מתי תחשו, עד מתי תתאפקו, כבר אין לנו כח לסבול ולא רוח להתחזק. קומו ישני חברון, קומו צדיקי עולם מדור דור, רחמים צעקו, את כל דמעותינו של התשובה והשמחה אספו צעקו וזעקו.

(*) [דג"ח: היינו כיון שלפי הסתכלותם גם מחשבה, מעשה בפועל היא.]

את כל העולמות הרעישו עד ירא ד' ויקום לקרבנו ובכל צרכותינו
הרוחניות והגופניות הידועות ושאין ידועות יושיענו.

ולמה זה ימי ונהרי דמעות קודש, בעצמם מחרישים, מי מעמיד את
זעפם לדממה. כי יש אשר ירעשו ימיהם, ויתגעשו נהרותיהם גליהם ירגזון
ונחשוליהם זה על זה ינצחו, הנחני ואת כל פגעי ישראל אשרש, ורמיא לה
גלא קלא לחברתה חברתי מי שבקת מידי בעלמא דלא שטפתיה, דניתי אנא
ונאבדי (גמרא ב"ב ע"ג), את כל שונאי ופגעי ישראל אמרק, כל אבן גם
כל זיו אשר ישטין לנגוף אף ההדיוט מישראל בשורשו אעקור. קולות מים
רבים ירעישו וסופה וסערה יזעפו. והכביכול מבעט ברקיעין ואודעוצ תריסר
אלפי עלמא וגעי ובכי וכך. שאג ישאג על נהר וכו' ואחית תרין דמעין
לגו ימא רבא כדין אתער שלהוביתא מסטר צפון ובטש רחא חדא בסטר
צפון ואזלא. ושאטא בעלמא, (זוה"ק ויקהל קצ"ה ב'). ושרי אחיע חליה
ורעדים הנה זה יום הדין אשר עליהם נתך, ויחד עם רשעתם רשעה
לישראל. בחושך ענן וערפל ימקו. זה בזה נגפים, ובארץ, מ ל כ ו ח
מ ת ג ר ה ב ח ב ר ת ה. ורח מאת ד' אותם יסחוב, את זה ישא עד
בין העבים וינגסוהו הרעם ואת זה בשאול תחתית ישקיע ושם ישרף. ומארב
הרחות בא הרוח ואת כלם אל גליהם ישא, וסער מתחולל וגליהם יזעפי
לשרוף את כל הרע ברתיתם ולשטוף את כל בשטף דמעותיהם, וקול
דממה דקה בלבבות ישראל ישמע, צ פ ה לרגלו של משיח.

ולמה זה ישקוטו, מי זה אשר יעמיד את זעיתם לדממה ברגע
האחרונה מלבצע את פעולותיהם. למה זה עוד אחרי הסערה ואחרי המלחמות
כלם אל בית תענוגיהם שבו, ואנחנו ישראל אל צרותינו ואל דלותינו.
כלם שמתים ואנחנו בושים, רובם בעירות ומדינות נתעשרו ואנחנו בעוני
ויבון.

אנא שומע קול בכיות, רחם נא עליך כביכול ועלינו בניך ועבדיך,
ומן התרחקותינו החשוך קרבנו אליך. הן לא טהרנו, כי רק על חטאינו
יתחרט האיש, ועל פשעינו ישוב, ולפניך הטהור שגם במלאכך הטהורים
תשים תהלה מי יוכל לטהר ומי יזכה להתקרב. אבל האם בימי דמעותינו,
את כל עצמותינו עוד לא טבלנו ובמקוי לשדי נשמותינו לא טהרנו. הלא
כל אחד, בשעה שנפשו אליך במרירות ישפוך, ולבו בשמחה לפני כבודך

יתמוגג, את כלו לסניך מבטל. וחושב, כל ניצוץ מחשבה רעה אני חובט. וכל עזיבה קלה אף אבק של חציצה אשר ביני לבין קדושת מלכי וקדושי ממני מנער. הכל עתה מלא אור וקדושה ואת כל עצמי באור הזה הנני משליך. והאם גם טבילתנו זו במקואות אלו, ח"ו לא עלתה לפי ערכני לקרבנך.

על צדקותיך אנו בטוחים ובישועתך אנו שמחים.

לא

אהללה ד' בחיי, אזמרה לאלקי בעודי.

ד' אלקי, מאד אכסוף לקדשך, ומשתוקק אני להלל את שם כבודך. ועוד יותר מתשוקתי, נדבה רוחי למסור את כל עצמי, לברך ולהלל את שם קדשך תמיד.

כי האם רצוני זה אשר לי להקדישך הוא אותו הרצון אשר לי לחיות. והאם תשוקתי להללך, כתשוקת המלאכים לשירתם, אשר מעונג התשוקה מעצמה כבר נמוגים ומפחדה נמסים. הן כוסף ומשתוקק אני, אבל גם מכיר את קוטן מדתם, ונדכא רוחי מפחיתותם. הלא גם בעבודת העבודה בהגעגעוץ התשוקין לעבודה איני פורע את חובי. ואיך עוד אעז להגיש גרגיר חול מנזה לאל הגדול א"ס א"ת טמיר ונעלם אף בקדושת הארותי ית. (*)

אי לזאת נפשי המחפירה התחזקה ורוחי הנדכא התאמץ ויחד התנדבו להתמסר כולם להללך יותר מהתעוררות תשוקותי. להללך בחיי, ולזמרך בעודי. וכל עוד גרגיר מציאות בי יהי, וחוט ממני ימצא, אם מגופי מנפשי ורוחי, אף מנשמתי חיתי ויחידתי מה ימצא, לגדל את שמך אשאף ובברכת כבודך אשקע, את כל עצמי עם שורשי בשירתך אני מחליט לשעבד. כי מי הוא האיש אשר ישטה לפאר את כבודך ולקדש את קדושתך רק במו פיו, ואף אם בהן את חייו ישעבד, האם לא יחסר אם רק בחיי גופי לבד ישתפק, ואת חיי ו לא ישעבד ואל יחידתו לא יתחבר [היינו

(*) [חגיה: כי גם בינה שכבר אינה בכחי איהו וחיותו חד בחכמה, והיא הארה מן המאיר, ג"כ לא קיימא למנדע, וזה נעלם אף בקדושת הארותיו, שגם הארותיו נעלמים לא המאיר בלבד.]

בחי' חי' יחידה למעלה מהגוף]. אהללה ד' בחיי אומרה לאלקי בעודי. **מכל**
מציאותי.

ההפסוק

למה זה תדמה נשמתי, קרובת אלקי. למה זה להבה להב קדש
את גופי אינו מוקד. והאם גם חייתי ויחידתי, בגופי ח'ו נפגמו. כי מדוע
גוש עפר סיני באש השמים בער, ובעשן ד' או נתאבק, והן, קדושות
ישראל, ורוממות מן רוממות המלאכים למה זה את גופי מרכבתן, לנשמה
לא תהפכנה. אימה תפחדני. ולמה זה יש זמנים שצריך אני עוד להפעיל
ולהלהיב אותי. פלצות יבעתני. רבש"ע מתירא אני, מי יודע איך היא נשמתי
ושורשי, כי איך זה אפשר שבשירתן אברי לא יתרסקו, ובלהבה תמיד לא
ילהבו. רבש"ע מקיץ נרדמים עורר נא את יחידתי. עורי יחידתי במרום
לאל רם ונשא, התעוררי נשמתי. קדשו אותו ית' הנגלה כ"כ לפניכן
והנסתר כ"כ מנגד עיניכן. (*) אף רוחי ונפשי געשו ורעשו, התמסרו כלכם
לקדש אותו בקדושתו תמיד בלי הפסק. עד לנצח את הנצח תקדישו. גם
גופי כל עוד גרגיר חול ממנו ישאר לא יחשה, ומלהכריז את גדלותו ית'
לא יחדל. כלם יחד ישוררו וירוממו קדוש קדוש קדוש ד' צבאות.

אנא ד', לא את ספורי מעשיך אשר עצמו מספר רוצה אני עתה
להגיד, כי מי הוא האיש אשר בגבולות האיש, את הבורא ית', בורא
הגבולות, ח'ו יגביל. והיוצא מיכוליות האדם, אף להא"ס בורא כל, פלא
יחשב. (*) אף לא להוסיף תוארים ממושגי נפלאותיך ארהיב. (*) כי האם
אדמה אלקי, אבי, ומלכי, לעבדיך צדיקיך הגדולים מאז, אשר מגודל
קרבתם אל זוהרך הפשוט ואל קדושת אורך הממלא וסובב כאחת. (*)

(*) [הג"ה: כעין במלאכים בשמים יכסה את פניו שלא יביט בשכינה, ומ"מ
שואלים אי מקום כבודו, פשוט שכל שגדולים משיגים יותר, וככל שמשיגים יותר
רואים שא"א להשיגי.]

(*) [הג"ה: הן צריך האיש לספר גם את ספורי נפלאות ד' שעשה עמו אבל
אין זאת השירה שעיקרה היא כנרמו מעט להלן.]

(*) [הג"ה: כי מי שאינו רואה האור והוד לבוש המלכות במרום, ומחדש תואר
עליו ית', הוא רק מפשיט ממעשי ד' ונפלאותיו, את המושג, ומתאר בו את ד', כפי
ממעשיו האדירים, מפשיט האדירות, ומתאר אותו ית' בשם אדיר: כדומה.]

(*) [הג"ה: כי הוא ית' בחי' אתה הוא עד שלא נברא ואתה משוכנע באין
חלוק והבדל, ורק לנו ההבדל, לא שאין אצלו עולם כי הוא ית' ברא. וכעין דיגמא
יכולים לראות, במשל, שהקטן השומעו שומע ורואה רק המעשה לעצמה וכשמיסיסים
לו אח"כ הנמשל והשכל, עולה מעולם נמוך אל גדול הימנו, וגם אז רואה הבדל של
כ' דברים של משל, נמשל, עד שמוכרח להשתח. כפעם בפעם זה לזה, הנמשל להמשל,

צמצום של הבדלה לא ראו, הצורה ליוצרת דמו, ובעוה"ז עולם העשי
בעינינו אף בעיניהם, אצילות זהרד וחייתך כבאצילות ראו. *

ובגדלות קדושתם זאת, חתיכות עוה"ז אבני חוצות לאנשי חוץ, בידי
קדשם אבנים טובות היו. בנזר קדשך קבעו, ואת כתר מלכותך בהן פארו.
אף לפידי להב מן הוד לבוש מלכותך עם קר אור צח ומצוחצח, אל עוה"ז
הורידו. ובכל, מן האין ועד היש, מן העולם ועד העולם את זיו תפארתך
ראו, בתוארי הודך שבחך, ובהדר גאון עוון הללך. *) וכל עצמם רק הלל
חמרה לד', התפשטות וגדלות הוד מלכותך ית' היו. אף חשכת זולתם באור
אלקים זה האירו. הן זולתם רואי רק היש, גם באורות ותוארים אלו של
נביאינו וקדושינו בחושיהם דברי יש רואים, ורק רמזי קדש מהם מאזינים,
אבל נפשם ולבם מאור עליון מזדעזעים. כיון שנביאינו וצדיקינו גם
בתוארי קדש גם בסיפור וחלל, לא רמזים ולא משלים לא ספורים ולא
מושגי נפלאות הגידו. כי בגודל קדושתם ובגדלות רוממותם למעלה מן
ההבדל, מן העולם ועד העולם רק פריסת לבוש מלכות עלאה ראו. וכי
אין דבר זולת כסא כבודו, ובכל דבר, הוד, לפידי אש קדש, עבדה, הלל,
תארו, ושבחו את שמו ית' תמיד. *) ואנו בנינו וכל דורותינו רק על סמך
כונות קדשם את שמו ית' בהם מפארים מקדשים ומעריצים.

אבל אני בעניי מגדלות קדושינו רחוק הנני, אף לראות את עפר
רגליהם לא זכיתי. ולדאבון נפשי בכל ימי חיי לא אזכה עוד. לכן להוסיף

כדי להבינו יותר, משא"כ החכם המצמצם את דעתו והשכל להמשל, הוא אינו רואה
ב' דברים, והמשל אף שג"כ חושב המעשה רק שפת השכל היא אצלו, ואפשר שוהו
ענין גדול כח הנביאים שמדמין את הצורה ליצרה, כיון שבעוה"ז לא ראי הבדל
בין עולמות העליונים דק הכל לבוש מלכות אחת, ואף שגם בעיניהם הי' העולם עולם,
מ"מ אור קדושה יחלקי אצילות ראי בו.]

*) [הג"ה : כי אצילות איהו וחיותו חד ואף שבידיעתם ג"כ לא השיבו בחי'
אצילות, מ"מ התגלה עליהם ובהם בחי' זו, למעלה מידיעתם, התגלות ודאית, מה שלא
ידעו, כנידע.]

*) [הג"ה : לא משל ורמז רק בתוארי לבושי אור אמיתית וזה רמז הגמרא אלמלא
אמרם משיב יתקיינהי אנכנה"ג בתפילה וכו', ואיך להם הותר, רק כנ"ל.]

*) [הג"ה : היינו כיון שנביאינו וקדושינו בדברי תואר, אף המדברים מתוארי
עוה"ז, לא רק מושגים ומשלים דברי קדשם, רק עצמי אור של מעלה בעוה"ז, ודברי
עוה"ז כפי שהם באצילות הם, לכן גם כל איש אף מי שבחושיו רק דברי יש רואה מ"מ
נפשו הקדושה שבו מרגשת את עצם אור עליון אשר בדברי קדשם ומודעו.]

תוארים אסור לי, ואל מה נפשי כוספת, ומה הוא תשוקת לבי, לפעמים עד כאבו. את תהלות חיי ויחידתי לזמר, ואת ברכות רוחי ונשמתי להכריז ערגה נפשי. לא את אשר מבין לבי בלבד, אף לא את אשר תשער דעתי. רק מגדלותך ית' אשר רוחי עד יחידתי דוחות אותי להכריז. ומתפארתך אשר א"א לגופי וללשוני לדעת לשער אף לא לשיר, נדחה אני לקרא. ערגה נפשי לעלות על הר נשפה ולקרא בקול, אין כאלקיניו אין כאדוניו אין כמלכנו. ובדברים אלו כ"כ להבי אש יצאו, וכ"כ גלי קדושתך לקדש את כל העולם ישטופו, עד שמן רגבי האדמה אשר תחת כפות רגלי ועד צפור כל כנף אשר תחת השמים לקדושה נגלית יתהפכו. מן העשב אשר בארץ ועד הכוכבים אשר במסלותם, השמים הארץ וכל אשר בהם כלם מגערת יקיצו, ומלהב עליון אשר יזרום ע"י יעמדו, יקרעו את לבושיהם מעליהם ולחטיבה אחת ידבקו, ועמדו יחד בכל כת וקול יקראו, ד' הוא אלקים ד' הוא אלקים. כל עצם יתבטל וכל יש לא יהי עוד, זולת קול נאדר, קול אדיר, הסוער בלי הפסק ורועש לבלי לחדל, ואת כל, לקדושת אלקים ממלא אף מהפך.

אבל איך ארהיב עוזו להפוך את העולם זולתי, לקדושת ד' אם עוד לא קדשתי את גופי, ואיך להריע לפני אלקים עליהם אשפיע בעוד גופי דומם. אנא אלקי ואלקי אבותי, רוצה אני למסור את כל עצמי לעבד לך ולהקדישך. חשקה נפשי שמן כל אברי, מן כפות רגלי ועד יחידתי, קיל אחד ישמע ד' אלקי ישראל מלך, קבלו את עול מלכותו עליכם. וכמו מן הר סיני, מאז אשר נתקדש ועד עתה בת קול בלבבות ישראל בכל יום נשמע להשיבם לך ולתורתך. כן גם אני מחליט א"ע מעתה לעבודתך ומוסר א"ע לקדושתך. זאת היא כל תכליתי, ובה אשקע יומם ולילה. והאם מנחת איש ישראל לד' נפגמה אם בשעה שהובילה לא כוון שמנחה לד' היא, ושכת וחשב אז דבר מדברי העולם, אם באמת נדבה לד' ובה חשק ועסק. לעבודתך וקדושתך את כל עצמי אני מוסר. אנא רחם נא ד' וקבל אותי ואת לבי הנשבר בקרבו. ואם יש אשר שוכח אני כונה ומחשבה זו, אם ביום או בלילה בין כשאני ער בין ישן שקיעתי זאת לא תפגם וקנין העבדות לא ישבר. ראה נא את כל חיי אף הגופני, רק כדרך להוביל את מנחתי מנחת גופי ונפשי לעבודתך ד'.

ומעתה רחם נא ד' שכמו מתנועות כנפי חיות הקודש קול שדי'

נשמע. ומתנועות לשון שפתים וגרון איש ישראל בתורתו ותפילתו לפידי
 אש עליון אל העולם ישליכו. ובאור נעלם, נעלם גם מהם את חשכם וחשכת
 העולם יגיהו. כן קבל נא גם אותי אף גם גופי למרכבת פה עליון. ובכל
 תנועותי בין בשפתי בין ברגלי בין בלשוני בין בידי, בגרוני ובמוחי בכלם
 נועם שירת נשמתי אליך ד' ישמע, ותהילות ד' וקבלת עול מלכותך יריעו.
 אהללה ד' בחיי בכל תנועות ונשמות חיי, אזמרה לאלקי בעודי כל עוד
 גרגיר בגופי נפשי וכו'.

אנא ד', יודע אני את מיעוט ערכי ואת נמיכות שפלותי. שום עמידה
 בעולמך איני מוצא לי. בוש אני לגשת מול כבודך, ויש שכ"כ נמס כל
 עצמי בקרבי עד שלבקש מכבודך דבר לי, כחוצפה תראה לי, מתירא אני,
 ומפחדך אל איום ונורא אני רועד. כי הירחיב שוטה קרוע וחדל אנשים,
 אם מכיר הוא את מיעוט ערכו, עוז לגשת אל היכל המלך הגדול כלו טהור
 ומלו אומר כבוד, תולעת בזוי מגואלה מושלכה ומחוצפה אני, מול הדרת
 קדשך, קדוש רם ונשא, הרבה הרבה מאוד אף מכל עולמות הקדושים.
 רבש"ע מפחד אני ויש שלבי ימוג. הוי איני מוצא לי מקום, אפשר בנקיקי
 הסלעים מפחדך אסתר, ידי כמעצמן למרט את שערות ראשי נמשכות, הוי
 איני מוצא לי מקום. או אפשר בקרקעית הים אחבא. והאם מפניך דלית
 מקום פנוי ממך אסתר. אבל ח"ו, כי מי הוא האיש אשר ממך להסתר יחפץ.
 אדרבה רואה כל נעלם הלא רואה אתה שכל רצוני, ודאגותי, פחדי ותשוקתי,
 להתקרב אליך ד' להשליך א"ע באש קדשך ולהטהר בטהרתך.

אלקי ואבי, שעה נא אל תפילת עבדך השפל המתאמץ לרחוש
 בשפתיו ולבו לפני כבודך, והואל נא להקשיב את רצוני והחלטת גופי
 נפשי עד יחידתי, אשר החלטנא להתמסר להיות לך עבד עולם. וכעבד
 הדיוט הרץ לפני מרכבת אדוני מכריז ומריע קורא וצועק, הנה האדון.
 הנה הוא בא, כבר הוא לפניכם. עמדו השתחוו והשליכו עצמיכם לפני.
 קבלני גם אני, אלקי, אין סוף גדול ונורא, לעבד עולם לך. תמוך ועזור נא
 אותי לרוץ לפני הדרת כבודך תמיד, להכריז ולהריע לפני כל, מהרו ועמדו
 כי הנה האדון ד' לפניכם. מאימת גדלותו פחדו, ומצחצוח טהרת קדושתו
 הזדעזעו, השליכו ובטלו את עצמיכם כי הנה הוא לפניכם.

הושיעני וזכני אלקי שתמיד כל מעשי גופי נפשי רוחי ונשמתי

תרועת מלך תהיינה, ובכלן, התפעלות נשמתי ושירת יחידתי לד' ישמע.
 אותי ואת זולתי לקבלת מלכותך אכריע, ולנועם ההתבטלות לך אלהיב.
 תמיד בלי הפוגות כן אהי, גם בשמחתי גם בבכיתי, בחייתי אף אחר אריכות
 שנותי כשיעלה ברצונך להעלות את נשמתי אל תחת כסא כבודך, אף בשעה
 זו רגע לא אנוח וכחוט השערה לא אשקוט מלשיר את גדלותך ומלגלות
 את פחד יראתך בעולם ומלואו. רבש"ע חבוש אותי במרכבת כבודך לרוץ ¹²³⁴⁵⁶⁷
 לפניך תמיד. הואיל נא להאריך שנותי, ובלי הפסק את גדלותך אשיר ואת
 יראתך אמלא. אהללה ד' בחיי אומרה לאלקי בעודי כל עוד מציאות לגופי
 נפשי רוחי נשמתי חייתי ויחידתי, בכל עולם שהוא, ועד לנצח את נצחך
 אעבוד.

לב

הרבה יותר יקל לו לאדם ללמוד שנים כמות בהתמדה, אף להסתגף
 בכל כחו, מאשר לעבוד את ד' יום אחד באיכיות טובה ואמיתית, גם לפי
 השגתו.

ומה אנו ומה כל עבודתנו, אף ליום אחד עבודה, הטובה גם להשגתנו, ¹²³⁴⁵⁶⁷
 כ"כ קשה לנו להגיע.

אבל אל נתיאש, וידינו לא נרפה, כי העבודה היא עבודתנו, ויגיעתנו
 עם תשוקתנו מטרת חיינו. ואותן לא-ל הקדוש נקדש.

לג

למה זה נשתומם אנו מדעותיו של השוטה וממחשבות המשוגע,
 לאמור, איך אפשר לדעות כ"כ הפכיות מן השכל להמצא במוח אדם, יהי
 מי שיהי אפילו שוטה או משוגע. ולא נשתומם ממחשבותינו אנו, אשר
 יש בהן כ"כ מתנגדות אף הפכיות מן השכל, לא פחות מאלו של השוטה
 והמשוגע.

כי לכל איש, מדה נפולה, אחת או רבות. לזה אהבה רעה ולזה כעס,
 לזה התפארות ולזה וכו'. וכ"א בענין השייך למדתו הנפולה, מחשבות כ"כ
 שטויות, מתנגדות אף הפכיות מן השכל, צצות וצומחות בו, עד שרק השוטה
 מבטן והמשוגע מלידה מוכשר להן. והוא, האיש המתפאר לבעל הגיון בריא,
 ההמהדגז כל דבר המתנגד להגיון, את שטויות מחשבותיו אינו מכיר,
 ואת שגעונן חושב.

למשל הנפגם בהתפארות נפילה, בכל דבר אשר יעשה וידבר יש שמחשבת התפארות אחת או רבות בו תעלה, לאמור איזה חכמה דיברתי, ודבר יפה עשיתי, ואיך יפארני זולתי, וזה אל זה יספר וכלם יהללו אותי. ואף אם לא בפני אנשים זולתו דיבר ועשה, יש שמתפאר בלבו לעצמו על מפעל חכמתו. אשר באמת גם אבק וגם ריח חכמה אין בהם, לא טוב ולא יפה, ויש שעוד בערות הם. ואיפה הגיונו הבריא להתפאר בשטותים שחכמות הם. ואיך זה חשכה דעתו לארוג לו עוד מחשבות פאר שזה אל זה יספר, בדברים שאין מה לספר. מפני שמשוגע הוא לאותו דבר. חכם הוא בשאר דבריו, ובמדתו הנפילה בער הוא. כך הוא במדת ההתפארות, וכזה גם בשאר מדות הנפולות, לזה עולות מחשבות שטויות של אהבה רעה ולזה כעס ושנאה וכו'.

ומה העצה לאיש כזה המבקש תרופה. תרופה מוחלטת שכל מחשבה לא טובה לא תתגרה במוחו של אדם, אינה. והעצה להחליש עכ"פ את שגעונן ולמעט את כמות פעמים הראותן במחשבתנו, היא ריבוי ההבטה, להרבות הבט על כל מחשבה המתרחשת בקרבנו, וביותר על אלו מדותינו הנפילות. ואף אם תשע פעמים גם הבטתנו זו תתעקם, ונטעה לומר שיפות הן מחשבותנו וחכמות, בפעם העשירית נראה ישר כי שטות היא, ונתבהל על שגעונה, ואיך מצאה מקום במוחנו. חכמתנו מעל כסא כבודה תרד אז, ודעתנו בפנינו יתבוזה. לא אמנה בהם, נחליט לומר, ועל יושרם ואמיתיתם אין לבטוח.

ושתיהן, ההבטה, וחילול כבוד הדעת, נחוצות לנו. כי כל עוד מחשבתי נכבדה בעיני האיש, ולפני יכרע, הבטתו לא תועיל לו, כיון שבלבבו יתברך לומר מחשבתי ישרה ודעתי אמיתית, ולא יתאמץ להביט עליהן הבטה הגיונית אמיתית. ואם אחת שתיים ושלוש מבערות שגעונו יתבהל ובלבבו למחשבתו יבוח, אז בהבטה הגיונית אמיתית כבר יביט, ובבחינה אמיתית יבחנה ויתקננה.

לד

ב"ה

אלקי, אב ואהב ישראל, אתה הוא כל הוני, וקדושתך כל אשרי ומאודי, הון זולתך אין, ובעל הון בלתיך, בהונו נתעב.

למה זה הבל תהבלו, אתם רודפי הבל. למה זה תשאפו אל הון חרסי אדמה ועל גורן סחי. נאלח תשמחו. הסירו נא את דמיונותיכם מן הונוכם, אם לא להון פגרי צפרדעים תראוהו, ואת תקותכם הבדוּי מן מאודיכם, אם לא תל זוהם המיגן את הנפש, לפניכם יגלה. למה לא תחוסו על חייכם אשר יזובו בדמיונות שוא, ואיך זה גשתגעתם כלכם להתקנן בארמנות רות, הונות שונות של חומר או כבוד, *) ולאבד כל חייכם בתקוה, שמחה, ועצב, חלום.

למה זה יתחמץ לבבכם על חילכם, אשר עמכם אלי קבר לא יובל. ועל משוש הונכם אשר בשעה שאתם על שולחן עכברים תעלו, ומלך בלהות בהיכל צלמות בכם ישחק, זולותיכם בהונכם יתעלס. גם בחייכם זולת דמיונותיכם מאומה אין לכם, ויגוע הבודה ולא ישאר הון, ויתפוצץ הדמיון ואין חשק *) מה לקחת.

החידה 1234567

וכמה תשתומם נפשכם ותילל בראשית פסיעתה מחוץ למפתן גופיכם תמהר אל ההון אשר הורגלה, ונרתעת, ואל חשק כל חיי וסולדת לאחריו. האם למטילי כסף, עפר האדמה, או לניירות בלויים אלו הקרבתי את כל חיי נפשי, ועל אבני גיר כבוד ודמיון רוח שרפתי את נשמתי. הוי חיי חיי, איך שקרתיך בהון ואין, ואיך רמיתיך לצדוד במבצרי צל, ואפס. אנה אפנה ואיפא מעתה אמצא. שם במרום במקום היש, הנמצא, והקדושה, לא שקעתי את חיי, מעודי. ופה שכל מציאותי ותקותי היתה, אין מקום ולא מציאות. הכל הי' עשן שוא ולא כלום. בגדתי בגדתי בי, ואת עצמי רמיתי. והאם גם עתה בשקר אמצא. ובשאל תחתית ישליכני, אנה אפנה ואנה אמצא.

אבי ומאורי, אתה כל הוני, והתקרבותי אליך תקות כל חיי. הן גם בצרכי גופי אני משתדל, אבל לא זה הוני ולא כמו אלה זרמת מטרתי. יש אשר תהלה אשים בנפשי וחושד אני שבמצילה שאיפת הון נמצא, הון איזה שהוא, שאיפת אושר זולת התקרבות אליך ד'. ולבי יתחלחל, כליותי תשתפכנה, וקול מר צורח בקרבי גועש ועצמותי יגרם, חיים בזוהם,

*) [הג'ה: כי כאן מדובר לא מתון של עשירות כסף ובתים בלבד, רק מכי דבר שהאדם משתדל להרבות בו, והיא תקותי ושמחתי, שבאמת אין דבר זולת דמיון.]
*) [הג'ה: מלשון חשק שלמה.]

אֲנִי הַחֲכָמָה

אֲנִי הַחֲכָמָה

אֲנִי הַחֲכָמָה

ונצחיות בעפוש כזה למה לי. ואם ימצא עבדך חן בעיניך ד' ופנינה יקרה מכסא כבודך בי יתנוצץ, אז נפשי תפוז ואין קץ לשמחתי, זהו שקויתי ומה אוסיף לבקש, אם את הוד אבי ומלכי תשוקת חיי, בקרבי מצאתי.

הן אירא אני לשמות, אולי משגה הוא. או אולי בשמחתי זו שמך אנוכיות יתגנב, ודודי אותי ימאס יתחמק ויצא, ושוב בבעתה יעזבני, עם כל זה לבי ירחב ונפשי תתמר, אהבתי תתלקח וכל עבודתי אליו, בשמחתי תתחזק.

אבי ואהובי, נדחקת נפשי לבקש דבר ממך ותפחד. עולמות עד אין מספר אצלת, בראת, יצרת ועשית. וכמה ספירות מלאכים פרסות נהרות אש, חיות ואופני הקדוש בראת. ונשמות צדיקים את עולמך מלאת. זה ממעל לזה. וזו נכוח באורה של זו. כלם קדושים בקדושתם, כלם טהורים בטהרתם וכלם גדולים בגדלות שאף איזה שם לקרא לגדלותם, לא נשיג. ותמיד כלם עומדים ומוסיפים להתקדש בסלודים, להטהר ולהתגדל באימה, ביראה, ברתת ובזיעה בלי הרף, לזכות להתקרב מעט לקדושת קדושתך, כי בכל גדלותם וצחצוח קדושתם כהים הם לפני הוד קדושתך. ואני הוי פלצות תפורני, אני שאני מכיר אותי, איך אתקרב. והאם דל ושפל כמוני לא יחטא בעזות כזאת, לההין לבקש כזאת מן הגדול הקדוש והנורא. ידי תרפנה מבושת וברכי כושלות מפחד. אבל אנא אֵל־אמת, מה אסתיר ממך ומה אעלים מן מבטך הנורא. הכל לפניך ד' נגלה, רואה אתה את סתרי נפשי, אשר לא אראם אני, ויודע אתה את מחשבותי ורצוני, הנעלמות גם ממני. ובסתרי, אֵל־א לי לעצור את נפשי מהתחנן אליך. אבי ומלכי אנא רחם, רחם נא על עניי עלובה זה המודעזעת מקדושתך וגדולתך, חוס נא והראה לי אות לטובה, אם הולך ומתקרב אני אל קדושתך, או אם אני הולך ומתרחק ממנה ח"ו. הכר נא אותי, אם מעט הטובות אשר בי, שלך הן, אי גם אלו רמי ורשת היצה"ר ח"ו. הוי ואבוי לזכר זאת נקטה נפשי בחיי, מי יתן ואדע מקום נפשי עתה ואיפה מקום נצחי. מי יתיר לי ואשמע את עצמי ואשליך את בתרי לפני הדום רגליו, לאמר, הא לך נפש כעונה, נפש שוקקה, להתקרב ולהמס בקדושתך. הא לך נפש מצוקה לדעת אם לא חלפה את דרכה אליך. נפש אשר הפחד מכרסם אותה, אם לא תחת להתקרב אליך בכל עת, ח"ו מתרחקת ממך, הא לך נפש הבוחלת בחיים בלעדיך ד'. ד' אורי וקדושת, אתה הוא כל הוגי, ובין הופעת שכינת כבודך בי

והסתרתה, נפשי מתגלגלת, בהופעתה חיי מופיעים, ובהסתרתה גם חיי מוסתרים.

ואתם אנשי חוץ התבוננו בהעולם ולמדו להטיב. אל כל עבר ופנה התפזרו, אל העשב ואל הארז, אל הרמש ואל הראם. זה יגדל וישמח, וזה יגרע יתכווץ ויתעצב. ואם בעלי נפש אתם, גם אל שיא מרום שאו עיניכם, וראו את כפת הרקיע תחתית כסא הכבוד.* בכל עבר ופנה אבני יקר, משבצות במלואותם, ומקצה אל קצה שביבי מרגליות ופנינים מתנוצצים. ודרשו אותם, הגה כוכבי אור, בבואת נשמות ישראל אשר מתחת כסא הכבוד, אשר גם לנו מנוגה סתרם יהלך, ומן רוזי אור יזריקו. למה זה במרום כלם יעלזו ובעפעפי זהרם את כל לב בווהר יבהיקו, ואם רק מי מהם אל הארץ יפול אז פניו חמרמרו, לא יאומן כי הליל בן השמים הוא, וכאבן או ברזל אשר בבטן האדמה את כל עין יעכור ואת כל לב יעגם. יפתרו נא לי השמים וגרמיהם הארץ וצאצאי את חידתם, מה היא שמחת חייהם. הלא גם להם מכאובים ומפריעים בחייהם, זה ברגל ירמס וזה בלוע יטרף, זה במים ישטף וזה בעגן יתכסה, ולמה זה בחייהם ישמחו. כל צמח וכל חי בחייהם ירקדו ויגילו, ובמותם יתאבלו, אף בלי ידיעתם מהו מות, כי לא להם הדעת להתבונן בכמו אלה. אף טרם יראו אף ירגישו כי יגרעו מן צלו יפתדו ומן הד פסיעותיו יגונו. אפשר גם הם איזה הון יקר ימצאו ובו ישמחו, ועל כי עמו יתענגו יגילו, והאם כמוני כמותם על עזיבת חילם לזולתם במותם יעצבו.

הקשיבו את קצפת עולמו של ד' עליכם, אנשי חוץ. אין אומר ואין דברים אבל תאזנה נפשותיכם ותרגזנה, והטו את לבבכם ויתפלצו. מי זה האיש בושט, אשר מן אדוננו אדון עולם את לבבו יסיר, ולבקש לו הון זולתו יעיו. עליכם השמים והארץ יתגעשו. ומי הוא בן המביש אשר עוד יתצוף לדרוך בעולמנו ולהמצא במשכנו משכן עבדי ד' ומזמרי אֵל. כל הוננו ד' הוא, אף רצון זולת רצונו לא נדע, רק נרצונו אנו רוצים ואת פעולתו אנו פועלים. מסוללי מסלה לך אדונינו, אנו חיינו היא הופעת אורך והיא שמחתנו, וסילוק הופעתו היא תוגת גריעתנו.

גם לכם אנשי חוץ, כמו לכל בריות ד', תשוקה פנימית וחפישה

(*) [הגיה השמים כסאי].

בלתי נודעת זו לבקש את אדונכם תכלית מציאותכם, אבל חמק עברי אדונכם מכם כי סרתם את לבבכם מאחרינו. ולהשקיט את תשוקת נפשכם ולהניח מן דוחה בלי הרף זה אשר בקרבכם, הון רוח בדמיונותיכם בדיתם אשר אליו תשתוקקו. ותקותכם המסותרת בהבל זה תשביעו, ככל המשוגעים אשר בהעדרת הוריהם יהזיו, ואת העץ יחבקו לאמר, אבי אתה, ואת האבן את ילדתני.

כל העולמות משכן ד', וצאצאיהם מזמרי אֵל הם. אין רגע אשר ישקוטו ואין תנועה אשר יזניחו, בכולם את תהלות ד' יתנו. זה בכוחו וזה בקולו, זה בגדלותו, זה בקטנותו, זה באורו וזה בפעולתו. אין עלה מתגעגעת לפי תומה ואין רוח מזומם לפי רוחו שלא ישמע מהם תרועת מלך, ד' הוא הכל וברצונו מושל בכל, יראו את ד' והודו לשמו.

ומעתה ישראל אשרנו ומה טוב חלקנו. בהם, רק הארת ד' מרחוק מופיע, ועלינו ובקרבנו ישראל, המלך בכבודו יושב, ישראל הם מרגלי כסא הכבוד. לא במרום בשורשם לבד, כי כבודו ית' מלא כל העולמות. אף עוה"ו, ובכל מלואיהם אף בתחתית עולמנו, אנתנו ישראל רגלי הכסא, ועלינו. היושב תהלות ישראל שוכן.

ומה תשתאה ע"ז איש הישראלי. אמור נא למה זה הרבה פעמים תדכה ותשוח עליך נפשך, תרעד ותהי' בעיניך כגרוע מכל הגרועים, אשר כל דרכם שנאווי ומתועב בעיניך ותקוץ אף את ריחם. למה יש אשר גם קשה לך לחזק עצמך ומרה תימר. לאמר מי יודע אם עוד תוחלת לנפשי ותקוה ליחידתי. ומה כל הרעדה הזאת אם לא מרעידת נישאי הכסא כבוד המתבטלים באפיסתם נגד זוהר אור קדשו. ומאין הם לפעמים דברי השוכן בשמי מרום אשר מפיק נלהבים. ומי ילחש לך פעם סוד גם ממחשבות קדשו, אם לא השוכן עליך.

ומעתה דום עולם והמתן בשירתך, המלך הגדול והקדוש גם עליכם, מעלי ימלוך. החרישו עד אשר אש אלקים ממני תזרום, ואת כלכם תלהט. וקול ממני יצא ויהי' בכם לקול ד'. ובלהב נעלה בשירת ד' ונרוממה שמי יחדיו.

ואתם אוה"ע, מה לכם כי תדכאו אותי ותלחצו את נפשי לאמר, אי

אלוקיכם השוכן עליכם אשר משאתו יפחדו העולם ומלואו, למה לא ראינאנו.
אף את שמו אשר עליכם לא הכרנו ונראהו.

דעו נא כי זה כמה אשר קול דודי דופק. פתחו נא לי בני את לבבכם
והכניסוני, שאו נא שערי עצמותיכם והצפינוני, כי אויבי אורבים לי בכל
פנה, את מקום קדשי שרפו, ואת עירי חרשו, ועוד לא יניחוני, את כל קדשי
ידכאו וכל אשר לי בלי הרף ירדפו. ומן אז אנו סתר למו, וכל עצמיני
מבצר לשם קדשו. את גופנו ניתן למרמס וכל עצמותנו באבק יעלה, ואת
שם קדשו בקרבנו נסתיר ואל תורתו שום רע לא יגיע.

אל תשתוללו משטינינו ולא תהוללו אויבי אלקינו, כי קדוש אלהינו.
אתנו כמאז. וכמו מלפנים גם עתה חיבוקי דודנו בנו עוברות, אבל רק
בסתרנו, ולפעמים אך בסתרי סתרינו עד שגם אנו רק בבואותיו מרגישים.
בית ד' ומבצרי אֵלֵינו, גם פנינו השתרנו, לשם ד' אלקינו, וכל עצמותיני
מלאו נקלה לשם קדשנו. והאם תשערו אתם את תענוגנו זה, והאם דישוו
נפש כזה ידעתם. מוכה אני בצדי, לפניך ד', מתבזה אני בפני, לפניך אבי
וקדושי. מורדף, ומטולטל, וממורט, הכל לשם קדושי, אלקי, אב ואוהב
ישראל, אתה הוא כל הוני וקדושתך כל אשרי ומאודי.

לה

ב"ה

מחלת אבני המרה שבני הרב שליט"א סבל כמה שנים לפני כן,
התגברה בשלהי דשנת תרצ"ה. בכל החגים אחר כך לא עזב כמעט, את
המטה, ובי"ד כסליו נאלצנו להובילו עם העזרה המהירה לבית החולים.
מצב המחלה הלך וקשה מיום ליום, עד שביום י"ב לחדש טבת הוכרחנו
לנתח אותו. הנתוח הי', אמנם, קשה מאד, אבל אחרי איזה ימים הוטב לי
וקוינו שבעזרת השי"ת יבריא בקרוב. אולם בכ"א בו המצב שוב הורע,
הדם זב ממקום הפצע ואי אפשר הי' לעצרו, הסכנה היתה גדולה. אחרי
התאמצות גדולה עלה ב"ה בידי הרופאים לעצור את הדם ושוב הוטב
מעט. אבל אחרי ימים מעטים חזר שטף הדם והרופאים התיאשו ממנו
לגמרי. תארו הי' רע מאד והדם הרב שקבל מאנשים שונים הקיא.

הרופאים אמרו שהשעות מגויות ח"ו. וברוך הוא וברוך שמו ית'

שבכ"ח טבת הוטב לו. ושוב נתדבקו בו מחלות כבדות שונות כגון, דלקת הריאה וצרבת הדם (סקשעפ). וד' ברוב כחו וחסדו הבריא אותו שלא כדרך הטבע מכל המחלות האלה. וכולם, אפילו האינם מאמינים ראו את גדלות הבורא, האמינו בו ושבחו לשמו.

וכדי להודות ולהלל עכ"פ מעט אותו ית' על רב טובו אשר הפליא לעשות עמנו, רשמתי את המאמר הנוכחי. ולא לסלסל במליצות תארתי את צרותינו אז, רק כ"כ צרותינו היו מרובות וגדולות עד שכממשיות היו לעיני, ואת ממשיותן אשר היו לנגד עיני תארתי בזה. וגם את השם, י ל ד, אשר אני קורא את בני שיחי' בזה איזה פעמים, מפני שמגודל מרירותני ורחמנותני עליו אז, כן קראנוהו. גם כל המאמרים בקונטרס הזה אשר יש בהם דברים שנראים כמליצות, רק את הרגשיותי הבולטות אני מתאר ולא לסלסל במליצות.

א

אשא לבי אל השמים ואת תפלתי אל אלקי ארנן. אנא ד' במה ארומם את כבודך, ואחת מן רבוא רבבות, על כל הטוב אשר גמלתנו, את תודתי אשיר. ביום אף בלילה, בכל עת ועונה נפשי הומה בי, ולשיר לך על חסדיך שחנם גמלת לנו ממני תדרוש. אבל תפחד מול כבודך הגה להוציא.

אנא ד' קבל נא, את תשוקתי להודות לך, כשירי נביאיך. ותערב לפניך דופקי לבי הכוסף, כבמקדש, צלצלי לויך.

עלי אלקים לרקד בשווקים וברחובות, בעמקי הימים, ובשיא העבים, אף בשאול ובין הככבים. לשיר ולהכריז, ברכו כלכם את ד' ואתנו יחד גרוממה את שם קדשו. אין לך ראשית ולא אחרית, אף חסדיך וטובותיך לנו, בלא גבול ובלי תכלית. ולמה זה לא אזכה למצער להוציא את געשי לבי בשירה, ואת להבי נפשי אליך בזמרה. מראות השמים אשר נביאי קודש ראו, מאתנו נסתרות, ומה גדל הכאב כאשר גם נפשנו ונשמתנו מאתני נסגרות. כהמון מלאכים במקהלת שירתם נפשנו תרעש, ואנחנו כחרשים בל נשמע. ונעים זמירות ישראל חבצלת השרון, בקרבנו זומרה, ואנו כשוטים בל נדע.

כוסל ומתפלל אני, אנא ד' קבל נא את תשוקתי להודות לך, כשירי

אוצר החכמה

נביאִיךָ. ותערב לפניך דוֹסְקִי לְבִי הַכּוֹסֵף, כַּבְּמִקְדָּשׁ, צִלְצְלִי לְיָיִךְ.

הַכֹּל שֶׁבֶט בְּיָדֶיךָ, עַל חַטֹּאוֹתֵינוּ לִיסְרָנוּ. וְכָל שֶׁבֶט נָעִים בִּימִין חֶסֶדְךָ לְהַטִּיבָנוּ. אֵין שׁוֹם עֵצִים זֹלָת עֲצָמוֹתֶךָ, וְאֵין מִצִּיאוֹת זֹלָת רְצוֹנְךָ. בְּרוּגֹזְךָ, כָּל הָעוֹלָם מִתְקַצֵּף לְהַשְׁמִידָנוּ, וּבַחֲסֶדְךָ אֵף הַשְׁאוּל יִלְבֹּבָנוּ. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אַתָּה יָד ד' בְּכָל יְרָאָה. וְאַתָּה חֲצִי שִׁדְרֵי מִרְחֹק יָכִיר. מֵאוֹלָתוֹ יָשׁוּב וְאַתָּה פָּנִינוּ בִּקְרָקַע יְטוֹחַ, יִבְכֶּה וְיִצְעַק, אֲנֵא ד' חֲטָאֵתִי עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי, אֲנֵא ד' בִּקְדוּשַׁת רְצוֹנְךָ לֹא אוֹסִיף לְמַרְדֹּת, וְאַתָּה כָּל חַיִּי לֶךְ אֲשַׁעְבֹּד. הַרְשִׁיעֵנִי וְיָ וְבִכָּל נַפְשִׁי אֲעַבְדְּךָ. חֲזַקְנִי, וּבִמְחַשְׁבוֹתִי, דִּיבּוּרִי וּמַעֲשִׂי, בְּדַקְדּוֹק מִצְוֹתֶיךָ אֲזַהֵר. חוֹס נֵא אֲבִי וְאֵל תִּסְתֵּר אֶת פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי, הִבֵּט עָלַי וּרְפָאֵנִי.

וְקוֹל בְּרִמָּה נִשְׁמָע, תִּרְוַעַת מֶלֶךְ מְכַרִּיזָה יִשְׁוֹעָה, רּוֹצֵה ד' מַעֲתָה אֶת עַבְדּוֹ. אֵין כָּל טָבַע וְלֹא צָרָה, לֹא חֶקֶה וְלֹא מְבוֹכָה, הַנוֹאֵשׁ מִמַּתְלָתוֹ יִרְפָּא אֵף הַמִּפְרָסֵר חַיִּי יָחִי.

כָּל דְּרֵי קֶדֶם וְשׁוֹכְנֵי יָם הִקִּיצוּ, כָּל מַלְכֵי תַבַּל וְחֹרֵי הָאָרֶץ הִעִירוּ זִמְרוֹ לְד' זָמְרוּ. כֹּף תִּקְעוּ כָלְכֶם, וּבִמְחֹל אֶת שֵׁם קִדְשׁוֹ נְהַלֵּל. כָּל נִמְצָא, מִקְטָן וְעַד גָּדוֹל אִישׁ אֶל אֶחָיו יִשְׁתַּלַּב, וְכָלֵנוּ יִתְּחַד הָעוֹלָם וְצִאֲצָאֵנוּ לְפָנֵי הָאֵל הַמוֹשִׁיעַ נִרְקֵד וְלִשְׁם קִדְשׁוֹ נִשִּׁיר. אַתָּה הוּא הַכֹּל תּוֹלֵתְךָ אֵין כָּל, אַתָּה מוֹשִׁיל בְּכָל, וְכָל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, מַעֲשֵׂה אֱלֹקֵינוּ הוּא. זֶה אֲשֶׁרֵנוּ וְזֶה חֲלֻקָּנוּ, עַל כָּל הַטּוֹב שֶׁגִּמְלָתָנוּ ד', לִשִּׁיר, וְעַל חֶסֶדְךָ הַטּוֹבִים, לְפָנֵי כְבוֹד מַלְכוּתְךָ לִרְקֵד. כָּל עוֹד רוּחַ בְּאִפְנוֹ נִשִּׁיר, וְעַד כָּלֵנוּ נִתְפּוֹצֵץ נִרְקֵד.

ב

לְמִרְאָה שֶׁבֶטְךָ אֱלֹקִים כִּמְעַט נִשְׁמַתָּנוּ פִּרְחָה. כָּל רוֹאֵינוּ רֹאֵשׁ לָנוּ הַנִּידוּ, הַתֵּאֲנַחוּ וְאָמְרוּ, הֵן גִּיעוּ וּמִשְׁנֵי עוֹלְמֵיהֶם לִנְצַח אֲבָדוֹ. יָקוּ לְמוֹת כִּי יִמָּהֵר, וְאַתָּה יוֹמָם כִּי יַעֲרִם יֵאֻרְרוּ. לִמָּה לֹא לִנְצַח יִשְׁנֵנוּ, יִרְקְבוּ עַד בְּלִיתִי חֲשָׁאִיר מֵהֶם שְׂרִיד. כִּי חִיֵּיהֶם, צָרָה עַל כָּל צָרָה, הָיוּתָם שׁוֹט חֲמַת אֱלֹקִים הוּא.

גִּלִּית אֶת פָּנֶיךָ לָנוּ וְהַחֲיִיתָנוּ, לְהַכְרִיז חֶסֶדְךָ וּלְעַבֹּד אֶת עַבְדֹּתֶךָ הַעֲמַדְתָּנוּ. יִתְכַחֲשׁוּ כָּל רוֹאֵי הַכְרָחוֹת לֹא טוֹבוֹת וַיְבוֹשׁוּ הַבִּיטָחִים עַל סִדְרֵי הַטָּבַע. אֵין כָּל טָבַע וְלֹא כָּל צָרָה, לֹא חֻקָּה וְלֹא מְבוֹכָה. ד' הוּא אֱלֹקִים, הוּא הַכֹּל וּבְרָצוֹנוֹ עוֹשֶׂה אֶת כָּל, מִחַיִּי מֵתִים רוֹפֵא חוֹלִים, וּמִנְעִים אֶת